

Güneş Bile Üşürken

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Ocak 2015

Ulaşmak isterken kaybolan silüetin,
Öncesinde uzaklaşan ben,
Beklemedeyim.
Kayıp gölge misali
Rencide olmuş şu sakil kimliğim
Demlenirken hüznün külfeti yakarken
Hicap ettiğim o bitimsiz tedirginliğim
Kayıp düşerken
Boşlukta yankılanırken sesim
Hanidir susup da ses olsan dediğim...

Nirengi noktası olur belki de
Belki de bir ilk
Şu ahir ömrümde görüp göreceğim.
Ezelin tutumu uzanan garip bir mefhum
Müdahil olsam da
Mağlup düşen ben
Ölsem de binlerce kere
Kıdemli bir sancı her yeni doğduğum gün,
Güneş bile üşürken
Ürperir bedenim.

Demir atmışım belli ki
Meyletmiş bir kez yalnızlığa
Farkında bile değilim
Yokluğun tecellisi
Nasıl bu kadar derin
Ve susturulmuş bir benliğin
Canhıraş kaygıları
Ermek adına gaflet dolu iken
Dünya haddinden fazla çevrelenmiş
Adsız varlıklara
Hibe etmiş çoktandır boş gönlünü.

Belki bitimi belki de

Döngünün yangını
Beni benden eden koca bir yılğı
Vakıf olsam bile hiçlikle sarılı.

Muafiyeti mubah
Düşünmesi sakıncalı
Bil ki beklemedeyim.
Yakala ucundan şu kalan yarımı
Savrulmuş bir yaprak kadar soluk
Sakıncalı bir düşün kıyamet habercisi varlığını
Karışmışken kayıplara
Yadsınamaz bir serzeniş
Pelesenk olmuş iken yüreğime.